

til mere, og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har talt om de mange Vrag, der ligger paa Kysten, kan man i alt Fald sige, at her er et Vrag, der ikke alene ligger paa Kysten, men er hugget op, det ser vi ikke mere. Derfor behøver man heller ikke at spille Ord paa de mange Kuriositeter, som dette Forslag indeholdt, det har i Virkeligheden kun historisk Interesse nu.

Men det Forslag, der nu foreligger, er et noget andet, og jeg røber ingen Hemmelighed ved at udtale, at det i særlig Grad er et Forslag, der er udarbejdet paa det ærede Medlem Hr. P. Munchs Initiativ. Det ved vi udmærket godt. Jeg synes nu, det var paa en lidt hovmodig Maade, man i et radikalt ledende Organ forleden sagde, at nu var „vort“ Forslag fremlagt og antaget af den nuværende Regering. Men det er i Virkeligheden rigtigt, hvad dette Blad udtalte. Der er ikke for mig og antagelig ikke for Tingets Medlemmer noget overraskende i, at vi staar overfor dette Forslag. Der er det i alt Fald ikke for os, der havde Afrustningsforslaget sidste Vinter til Forhandling. Jeg sagde for Resten allerede, da Forslaget var til første Behandling i Folketinget, henvendt til Forsvarsministeren, at hvis han vilde vente at se et Flertal samle sig om et Forslag paa Rigsdagen — og jeg tænkte her paa det radikale Venstre, at de skulde give deres Tilslutning —, maatte der foretages flere forskellige Ændringer i dette Forslag fra i Fjor. Det er ogsaa det, der er sket. Jeg udtalte, at det maatte indeholde Bestemmelser om Anskaffelse af Minemateriel, Undervandsbaade, Torpedobaade, Artilleri o. s. v., o. s. v. Det er ogsaa saadant noget, Lovforslaget indeholder nu. Derfor er der ingen Forbavelse hos os. Det kan være, der er nogen Forbavelse hos adskillige menige Socialdemokrater, som har erindret en Del Taler, der ikke mindst i Tiden før 1924 er holdt af socialdemokratiske Rigsdagsmænd, men vi er ikke overrasket over, at Forslaget nu fremtræder, som det gør.

Den højtærede Forsvarsminister fandt sig foranlediget til i sin Forelæggelsestale at udtale, at en Regering vist aldrig havde faaet et Forslag vedtaget, som det var forelagt, og deri har han fuldstændig Ret. Men nu vil jeg gerne minde om de stærke og voldsomme Ord, der faldt overfor Venstre, da vi behandlede Forsvarsspørgsmaalet i 1922. Jeg skal ikke komme ind paa at citere, men kun minde om, hvad den højtærede Forsvarsminister udtalte under den Situation, hvor vi i Venstre selvfølgelig ogsaa for at faa vort Forslag gennemført

maatte henvende os til andre Sider i Salen for at se, om vi, hvis vi gjorde visse Indrømmelser, kunde samle et Flertal paa Rigsdagen om disse Forslag. Jeg minder kun om det, og jeg tror jo, at det undertiden i stille Timer hos den nuværende højtærede Forsvarsminister og den nuværende Regerings Medlemmer volder nogen Fortrydelse, naar de tænker tilbage paa de mange stærke og voldsomme Ord, de ved enhver Lejlighed tidligere udtalte overfor Venstres Regering. Jeg vil have Lov til at sige, at Venstres Regering, saa vidt jeg kan skønne, i højere Grad fastholdt sit oprindelige Forslag, end den nuværende Regering har fastholdt sit. Vi gjorde nogle Indrømmelser, det er en Selvfølge, det maatte vi gøre, men ellers fastholdt vi i det væsentlige vort oprindelige Forslag.

Nu er jeg for mit Vedkommende tilfreds med visse Udtalelser, der er faldet fra Ministerbænken, baade fra den højtærede Forsvarsminister — jeg anerkender det — og ogsaa fra den højtærede Statsminister og nu sidst fra den højtærede Udenrigsminister. Det var i noget dunkle Vendinger, den højtærede Statsminister udtalte sig ved Finanslovens første Behandling, men i alt Fald laa der i hans Udtalelser, at han, idet han nemlig henviste til Folkenes Forbund angaaende hele det militærpolitiske Problem her i Landet, ikke vilde binde sig til noget. Det var udtrykkelig hans Ord, og jeg havde det Indtryk af den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Udenrigsminister, at de var inde paa den samme Betragtning, at de vilde forhandle i det kommende Udvalg om en eventuel Nyordning. Det er givet, at intet vilde i Virkeligheden være Venstre kærere, end om den udenrigspolitiske Situation vilde udvikle sig saaledes, at vi kan gaa til nye Overvejelser om en Nedsættelse af vore Militærbudgetter. Det er ikke noget nyt, der her fremsættes af mig, det er i Virkeligheden de samme Toner, der lød, da jeg sidste Aar stod som Ordfører, at vort Militærvæsen her i Danmark, ligesom i andre Lande, maatte være et Instrument, der maatte stemmes efter hele den udenrigspolitiske Situation paa det paagældende Tidspunkt. Jeg har ogsaa sagt, og er villig til at gentage det her, at Ordningen af 1922 selvfølgelig ikke er noget Evighedsværk. Jeg skal ikke komme ind paa denne Ordning, som blev saa udførligt omtalt sidste Aar, men vi havde altsaa i Venstre den Anskuelse, at efter Verdenskrigen, efter Oprettelsen af Folkenes Forbund, maatte Tiden være inde til at gaa til en ikke ube-